

ČIERNY L'AD

BECCA
FITZPATRICKOVÁ

ČIERNY L'AD

BECCA
FITZPATRICKOVÁ

Original title: *Black Ice*

Text copyright © 2014 by Becca Ajoy Fitzpatrick

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form

Táto kniha je fikcia. Všetky odkazy na historické udalosti, skutočných ľudí alebo skutočné miesta sú použité fiktívne. Ďalšie mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorkinej predstavivosti a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, žijúcimi alebo nežijúcimi, je čisto náhodná.

Vydalo nakladateľstvo EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roku 2015 ako svoju 4574. publikáciu

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadzba Martin Mráz

Tlač Tiskárny Havlíčkov Brod, a.s

TS 14. Prvé vydanie

ISBN 978-80-252-3457-0

EGMONT
Publishing

APRÍL

Hrdzavý pick-up sa s rachotom zastavil. Lauren Huntsmanová narazila hlavou do okienka na strane spolujazdca a s trhnutím sa prebudila. Zmohla sa na niekoľko mdlých zažmurkaní. Jej myseľ bola plná dojmov, roztrieštených úlomkov, ktoré by možno dávali zmysel, keby sa jej podarilo poskladať ich dohromady. Okno, ktoré viedlo k predchádzajúcim udalostiam tej noci, ležalo rozbité na tisíc kusov vnútri jej boľavej hlavy.

Spomínala si na neľubozvučnú vidiecku hudbu, prenikavý smiech a záznam kľúčových momentov z NBA, ktoré vysielali na stropných obrazovkách. Matné osvetlenie. Police s množstvom sklenených fliaš, ktoré boli žiarivo zelené, jantárové a červené. A jedna čierna.

Objednala si drink práve z tej fľaše, pretože po ňom bola príjemne opitá. Pevná ruka jej doliala štamprlík, ktorý do seba okamžite obrátila.

„Ešte jeden,“ zachraptila a udrela prázdny pohárom o bar.

Spomenula si, ako sa pri pomalom tanci kolísala v náru-

čí kovboja. Vzala mu klobúk, pretože jej slušal viac. Čierny kovbojský širák sa hodil k jej čiernym šatôčkam, čiernemu nápoju a mizernej čiernej nálade. Tá jej našťastie dlho nevydržala. Bolo ťažké chmúriť sa v takomto okúzľujúcom brlohu, akým tento bar bol, hotový klenot medzi nadutými nóbl podnikmi Jackson Hole vo Wyomingu, kde všetci dvíhali nosy do neba a kde bola práve na prázdninách so svojou rodinou. Podarilo sa jej zmiznúť a bolo zrejmé, že ju tu rodičia nenájdu. Tá myšlienka bola ako žiarivé svetlo na obzore. O chvíľu bude taká opitá, že si nespomenie ani na to, ako vyzerajú. Ich zamračené a odsudzujúce tváre sa jej v mysli pomaly rozpíjali ako mokrá farba na plátne.

Malba. Farba. Umenie. Pokúsila sa utiecť do sveta poľkáň džínsov, ušpinených prstov a duševného osvietenia, ale strhli ju späť a jej snahy raz a navždy roztrhali. Nechceli mať v rodine voľnomyšlienkariku. Túžili po dcére s diplomom zo Stanfordu.

Keby ju aspoň milovali. Potom by nenosila tesné lacné šaty, ktoré dohánali jej matku k záchvatom zúrivosti, vášnivo by sa nevrhala do podnikov, ktoré urážali otcov egoizmus a zošňurovanú aristokratickú morálku.

Takmer si želala, aby jej matka bola tu a videla ju tancovať, aby videla, ako sa kľže kovbojovi po stehne. Ako sa k nemu vinie, tancuje s ním v tesnom objatí. Ako mu do ucha šepká tie najfrivolnejšie veci, aké jej prídu na myseľ. Tanec prerušili len vtedy, keď odišiel k baru, aby jej kúpil ďalší drink. Prisahala by, že chutil inak než tie predchádzajúce. Ale možno bola príliš opitá a tú trpkú chuť si len predstavovala. Lauren váhala len

chvíľku. Ak išlo o niečo, s čím by jej matka nesúhlasila, odpoveď bola jasná.

Dvere na strane spolujazdca sa otvorili a Laurenino vide-
nie sa ustáľilo natoľko, že sa jej podarilo zaostriť pohľad na kovboja. Prvý raz si všimla jeho krivý nos, pravdepodobne šlo o pamiatku na bitku v krčme. Očividne bol prchká hlava, čo by za normálnych okolností spôsobilo, že by ho chcela o to viac. Teraz si však na veľké prekvapenie uvedomila, že túži po mužovi, ktorý by sa dokázal ovládať a neprepadal by detinským výbuchom hnevu. Jej matka by povedala niečo podobne civilizované. Lauren sa v duchu fackovala a svoj otravne rozumný prístup prisudzovala únave. Potrebovala sa vyspať. Okamžite. Kovboj jej zložil klobúk z hlavy a nasadil si ho späť na svoje nakrátko ostrihané, ale rozčuchané svetlé vlasy.

„Čo som našla, to je moje,“ chcelo sa jej zaprotestovať, ale ústa mala ako z olova.

Zdvihol ju zo sedačky a prehodil si ju cez plece. Šaty sa jej vyhrnuli, ale nedokázala prinútiť ruky, aby ich stiahli späť. Jej hlava bola ťažká a krehká ako jedna z matkiných krištáľových váz. Hneď potom z nej ťarcha ako zázrakom spadla a bolo jej, akoby sa jej myseľ oddelila od zvyšku tela. Nedokázala si spomenúť, ako sa sem dostala. Prišli pick-upom? Dívala sa dolu na podrážky kovbojských čižiem, ktoré zanechávali stopy v rozbahnenom snehu. S každým jeho krokom nadskočila a zdvihol sa jej žalúdok. V nose ju štípal ostrý, chladný vzduch zmiešaný s vôňou borovíc. Hojdačka na verande vydávala slabé škripa-

júce zvuky, ozývalo sa tiché cinkanie, ako sa vietor opieral do jej reťazí. Hudba v tme. Lauren si nad tým zvukom roztrasene povzdychla, naháňal jej zimomriavky.

Počula, ako kovboj odomkol dvere. Pokúsila sa dostatočne dlho udržať očné viečka otvorené, aby získala nejakú predstavu, kde sa nachádza. Ráno bude musieť zavolať svojmu bratovi, aby si ju prišiel vyzdvihnúť. Teda ak mu bude schopná opísať cestu, pomyslela si ironicky. Brat ju dovezie späť do chaty. Síce jej vynadá za ľahkovážnosť a deštruktívne správanie, ale príde. Ako vždy.

Kovboj ju postavil na nohy a chytil okolo pliec, aby nespadla. Lauren sa ľahostajne rozhliadla okolo seba. Zrub. Vzal ju do dreveného zrubu. V miestnosti bol vidiecky nábytok z borovicového dreva. Taký, aký sa hodil jedine do chaty. Otvorené dvere na protiľahlej strane viedli do malej komory s umeľohmotnými policami na stenách. Komora bola prázdna, až na čudnú dlhú tyč, ktorá viedla od podlahy k stropu, a videokameru, ktorá bola pripevnená na trojnožke a nastavená smerom k tyči. Napriek hmlistému oparu, ktorý ju halil, sa Lauren zmocnil strach. Musí sa odtiaľto dostať. Schýľuje sa k niečomu zlému. Jej nohy sa však odmietali pohnúť.

Kovboj ju oprel o tyč. Hneď ako ju pustil, bezvládne klesla na zem. Členky sa pod ňou zvrtili a jej špicaté podpätky sa podlomili. Bola príliš opitá, aby sa vyhrabala späť na nohy. Myslel jej divoko vírila a Lauren zúrivo žmurkala v snahe nájsť dvere z komory. Čím viac sa sústredila, tým viac sa s ňou miestnosť točila. Zdvihol sa jej žalúdok. Rýchlo sa naklonila na bok, aby si nepovracala šaty.

„Toto si nechala v bare,“ povedal kovboj a na hlavu jej položil bejzbalovú čiapku Cardinals. Šiltovku dostala od brata ako darček, keď ju pred niekoľkými týždňami prijali na Stanford. Na to, aby ju kúpil, ho pravdepodobne naviedli rodičia. Darček dorazil podozrivo rýchlo, hneď ako oznámila, že na Stanford ani na inú vysokú školu nenastúpi. Jej otec očervenel takým spôsobom, že len čakala, kedy mu z uší po vzore komiksových postáv začne stúpať para.

Kovboj rozopol zlatú retiazku, ktorá jej visela okolo krku. Drsnými kĺbmi prstov sa jej pritom dotkol tváre.

„Akú to má cenu?“ opýtal sa jej a so záujmom si prezeral prívěsok v tvare srdca.

„Môj,“ povedala odrazu odbojne. Svoj smradľavý klobúk si pokojne mohol nechať, ale ten prívěsok patril jej. Rodičia jej ho venovali k prvému sólovému baletnému vystúpeniu pred dvanástimi rokmi. Bolo to prvýkrát a naposledy, keď súhlasili s niečím, čo robila. Šperk jej pripomínal, že niekde hlboko vnútri ju museli milovať. Okrem baletu jej detstvo nátlakom utvárali len podľa svojich predstáv.

Pred dvoma rokmi, keď mala šestnásť, sa k životu s neuvriteľnou silou prihlásila jej vízia. Umenie, divadlo, nezávislá hudba, improvizovaný moderný tanec, manifestácie po boku politických aktivistov a intelektuálov, ktorí odišli zo školy, aby sa dali na cestu alternatívneho vzdelávania. Jej priateľ s úžasne nevyrovnanou myslou, čo fajčil trávu a písal poéziu na kostolný múr, lavičky v parku, autá, a napokon jej vlastná hladujúca duša.

Rodičia dali svoju nechť s jej novým životným štýlom jasne najavo. Odpovedali naň večierkou a pravidlami, začali ju ešte viac obmedzovať, vyhнали z nej život. Nevedela, ako má s nimi bojovať, ostal jej len vzdor. Keď nechala balet, plakala za zatvorenými dverami, ale musela im to vrátiť. Nechcela, aby si mohli vyberať, čo presne na nej budú milovať. Buď to bude bez akejkoľvek podmienky, alebo ju nadobro stratia. Tak znela dohoda. V osemnástich bolo jej odhodlanie oceľovo pevné.

„Môj,“ zopakovala. To jediné slovo ju stálo všetko sústreďenie, ktorého bola v tejto chvíli schopná. Prívesok musela získať späť a musela sa odtiaľto dostať. To vedela. Do jej tela sa však vkrádal čudný pocit. Bolo jej, akoby sledovala veci zvonka a bez emócií.

Kovboj zavesil retiazku na kľučku dverí. Keď si uvoľnil ruky, okolo zápästia jej obmotal drsný povraz. Zatiahol za uzol a Lauren sa mykla od bolesti. Toto jej predsa neurobí, pomyslela si akosi nezaujato. Súhlasila, že s ním pôjde, ale na niečom takomto sa nedohodli.

„Nechaj ma ísť,“ zamumlala. Bola to ufňukaná, nepresvedčivá prosba, z ktorej jej od poníženia zablčali líca. Rodnú reč milovala, vstrebávala do seba každé slovo, krásne a čisté, starostlivo zvolené, posilňujúce. Teraz by rada takéto slová vytiahla z vrecka, ale keď po ne siahla, našla len pretrhnutú niť s rozcapenou dierou. V jej popletenej hlave po tých silných slovách nebolo ani pamiatky. Márne trhla plecami, priviazal ju k tyči. Ako teraz dostane späť svoj prívesok? Pri pomyslení, že by oň mohla prísť, v nej začala rásť panika. Keby jej brat zavo-

lal späť! Nechala mu správu, že večer ide piť. Taký test. Skúšala ho neustále, skoro každý víkend, ale toto bolo prvýkrát, čo na jej zavolanie nereagoval. Chcela vedieť, či mu na nej záleží natoľko, aby jej zabránil urobiť niečo hlúpe. Je možné, že by konečne hodil flintu do žita?

Kovboj bol na odchode. Keď si vo dverách nasadzoval čierny širák, oči mu márnomyseľne a lačne zasvietili. Lauren si uvedomila, akú strašnú chybu urobila. Ani sa mu nepáčila. Mal v pláne vydierať ju kompromitujúcimi fotografiami? Preto tu bola tá kamera? Určite vedel, že jej rodičia za ňu zaplatia čokoľvek.

„Vzadu v kôlni mám pre teba schované malé prekvapenie,“ prehovoril pomaly. „Nikam nechod, rozumieš?“

Jej dych sa zrýchlil, stal sa trhaným. Chcela mu povedať, čo si o jeho prekvapení myslí. Ale viečka jej klesali nižšie a nižšie a otvoriť ich ju zakaždým stálo čoraz väčšie úsilie. Dala sa do plaču. Opitá nebola prvýkrát, ale toto bolo iné. Dal jej nejakú drogu. Určite jej niečo hodil do nápoja. Preto bola taká vyčerpaná, preto sa nedokázala pohnúť. Začala šúchať povraz o tyč. Alebo sa o to v mysli aspoň snažila. Celé jej telo sa prepádalo do hlbokého spánku. Musela s tým bojovať. Hneď ako sa vráti, stane sa niečo hrozné. Musí mu to vyhovoriť.

Jeho temná silueta sa vo dverách objavila omnoho skôr, než čakala. Svetlá v hlavnej miestnosti ho ožarovali zozadu, takže na podlahu komory vrhal tieň dvakrát taký dlhý, ako bol sám. Klobúk už nemal a zdal sa jej vyšší, než si pamätala. Na to sa ale nesústredila. Oči sa zabodli do jeho rúk. Mal v nich ďalší povraz, ktorým šklbol, aby sa ubezpečil, že vydrží. Došiel k nej

a trasľavými rukami jej ho obmotal okolo hrdla. Stúpil si za ňu a povrazom jej krk pritiahol k tyči. Hlavou jej prešiel záblesk. Utiahol ho príliš pevne. Inštinktívne vedela, že je nervózny a vzrušený. Triasol sa od nedočkavosti. Počula, ako sa jeho prerývaný dych zrýchlil, a nebolo to od námahy. Adrenalín. Žalúdok jej zovrela hrôza. Páčilo sa mu to. Uši jej naplnil cudzí bublavý hluk, s hrôzou si uvedomila, že to je jej hlas. Ten zvuk ho očividne vydesil, zahrešil a ešte viac povraz utiahol. Vo svojom vnútri kričala a kričala. Kričala, ako silnel tlak na jej hrdle, ktorý ju hnal do náručia smrti. Nestál o fotky. Chcel ju zabiť.

Nechcela dovoliť, aby toto odporné miesto bolo jej poslednou spomienkou. Zatvorila oči a odišla do temnoty.

O ROK NESKÔR